

O cerere de scăpare

Text biblic: Psalm 22:1-11

Versetul de aur

Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele? Psalm 22:1-11

Introducere

Cartea Psalmilor a servit drept imn pentru poporul lui Dumnezeu din Vechiul Testament. În acea carte, găsim psalmi de laudă, mulțumire și speranță, dar vedem și o altă latură de închinare: psalmi de plângere, durere, vinovăție, îndoială și mânie. Psalmul 22 este considerat ca un psalm al plângerii. Astfel de psalmi sunt caracterizați de atitudinea psalmistului de suferință personală și de cererile psalmistului către Dumnezeu ca răspuns la unele suferințe simțite de el. Psalmul 22 conține aceleași elemente ca și alți psalmi mai înainte. Începe cu întrebarea psalmistului (Ps 22:1), trece la un grup de cereri și strigăte de ajutor (Ps 22:2, 11, 19–21) și se încheie cu închinarea lui, lui Dumnezeu (Ps 22:22–23). O posibilitate este că David a scris acest psalm în timp ce se ascundea de Saul (1 Sam 23:7–29). Oricare ar fi situația, știm din versetele care nu sunt în textul de astăzi că David se simțea abandonat, izolat și în pericol. Trupul său era în stare de epuizare și era în pragul morții (Ps 22:14–15, 17). Dușmanii lui îl înconjuraseră ca niște animale sălbatice (Ps 22:12, 16), dornici să atace (Ps 22:13, 21) și să-l împartă hainele (Ps 22:18).

Contextul lecției

I. Cererea lui David (Psalm 22:1-5)

A. Distanța lui Dumnezeu (v 1-2)

David a fost înconjurat de dușmani care-și băteau joc de el și erau doritori să-l distrugă, dar David se plânge Domnului. Orice speranță de salvare părea departe. Genul de salvare pe care și-l dorea David era eliberarea de dușmanii săi. Toate celelalte căi de eliberare fuseseră epuizate; numai puterea Domnului atotputernic l-ar putea salva pe David. Expresia „plângerile mele” reflectă adâncul disperării lui David. A fost lăsat să geamă și să strige pentru a fi salvat cu orice preț. Sentimentul de a fi abandonat de Dumnezeu l-a determinat pe David să strige ca ultimă soluție.

B. Dumnezeu izbăvește (v 3-5)

Deși David se întreba de ce să depărtat Dumnezeu de la el (Ps 22:), el a afirmat totuși caracteristicile unice ale lui Dumnezeu. În special, el a proclamat că Dumnezeu este Cel Sfânt, adică este complet perfect și lipsit de orice pată a păcatului (1 Sam 2:2; Isaia 40:25; Hab 1:13. Nu ar fi nimeni altul care ar putea salva poporul lui Dumnezeu. Sfințenia lui Dumnezeu este adesea temelia închinării în psalmi (Ps 29:2; 99:3, 5, 9; 145:21). Felul cum Dumnezeu a lucrat cu poporul său i-a dat lui David încredere în credințioșia lui Dumnezeu. O astfel de reflecție a ancorat închinarea lui David și a oferit încurajare cu privire la prezența activă și atotputernică a lui Dumnezeu. În timp ce era sclav în Egipt, poporul s-a încrezut în promisiunile lui Dumnezeu față de strămoșii lor – promisiuni de binecuvântare, descendenți și pământ.

II. David ajuns de ocara oamenilor (v 6-8)

Identificarea lui David ca vierme și nu ca om dezvăluie amploarea autoevaluării sale negative (Iov 25:6). Dușmanii lui îl trataseră ca și cum ar fi fost lipsit de valoare și pe punctul de a muri.

David a început să creadă că amenințările și speranțele lor josnice se vor împlini. Dar, Domnul ar trebui să intervină pentru ca David să experimenteze eliberarea de dezonoarea și rușinea lui.

B. Batjocorit (v 7-8)

Deși Dumnezeu părea că nu dă nici un semn, dușmanii lui David nu erau tăcuți. Ei au profitat de situația lui David pentru a face un spectacol al suferinței lui. L-au ridiculizat pe David și l-au insultat pentru că se încredea în Dumnezeu. Batjocoritorii au avut un ton sarcastic cerând ca Dumnezeu să-l salveze și să-l elibereze pe David. Ei au refuzat să creadă că Dumnezeu va interveni în mod miraculos pentru binele lui David.

III. David recunoaște prezența lui Dumnezeu (Psalm 22:9-11)

A. Încă de la naștere (v 9-10)

Desfătarea lui David în Domnul a venit din căile pe care Dumnezeu i le oferise, o pază care a început în timp ce David era încă în pântecul mamei sale.

B. Nu te depărta de la mine (v 11)

Rugăciunea lui David ca Dumnezeu să nu se depărteze de la el este repetată mai târziu și în Ps 22:19. Cererea către Dumnezeu reflectă nevoia profundă a lui David de eliberare urgentă de dușmanii săi și de situația lui.

Tipul de prezență pe care și-l dorea David a fost un act de eliberare de necazurile aduse de dușmanii săi (Ps 69:18). David a căutat ajutorul pe care nimeni altcineva nu l-ar putea oferi, o eliberare pe care numai Dumnezeu o putea oferi (Ps 142:4–6).

CONCLUZII

Psalmul 22 constă în plângerea și cererea lui David, echilibrate cu lauda și adorația sa. Întrebarea lui „pentru ce?” (Ps 22:1) a avut ca rezultat lauda lui către Dumnezeu. Strigătele de suferință ale lui David s-au transformat în închinare din cauza credinței că Dumnezeu va fi în cele din urmă credincios și îi va aduce eliberare. Și David spera că va lauda pe Dumnezeu și că toate națiunile și îl vor lauda într-o zi pe Dumnezeu (Ps 22:27–31). Cântecul de plângere ale Psalmilor ne oferă un exemplu despre cum ne putem exprima temerile, frustrările, tristețea și cererile către Domnul. Acești psalmi modelează modul în care credincioșii pot intra în prezența lui Dumnezeu și își arată preocupările și frustrările lor. Chiar dacă Dumnezeu știe deja dorințele, nevoile și temerile noastre, el ne invită să-i spunem aceste lucruri prin rugăciunile și cântecul nostru.

Isus a luat plângerea plângerilor noastre când, pe cruce, a citat acest Psalm. Fiul lui Dumnezeu l-a întrebat pe Tatăl Său ceresc: „Pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46). Și noi ne putem întreba „pentru ce m-ai părăsit?” pe Tatălui nostru ceresc atunci când trecem prin suferință și greutate. Prin urmare, momentele noastre personale și colective de închinare pot include rugăciune, plângere și cereri către Domnul.

Ce trebuie să memorăm: Adu-ți cererile înaintea Domnului